

Tot slot enkele praktische afspraken en weetjes...

Misschien al op gelet: ons logo is wat opgesmukt, maar belangrijker detail: ons e-mailadres is veranderd, dus niet meer naar paulvdm@village.uunet.be of himalayanprojects@tiscali.be: wel naar himalayanprojects@scarlet.be.

Ook de vraag naar het opgeven van uw e-mail adres blijft van toepassing: verzendingskosten worden steeds duurder, onze maillist ook dus zouden wij graag meer en meer elektronisch willen werken. Daarvoor hebben wij echter uw mailadres nodig: stuur ons a.u.b. een mailtje dan hebben wij het juiste adres te pakken en vrees niet: we zijn anti-virus beschermd en geven geen adressen door.

**Zoekertje:
WEBMASTER, M/V,
opsteller en beheerder
van onze website op
vrijwillige basis met
onkostenvergoeding!**

Een bijzonder proficiat en dankjewel voor het huwelijkspoppel Simons-De Bock die een deel van hun huwelijksgeschenken aan ons overdroegen. Ook zijn er feestjes ter spijzing van onze kas georganiseerd waarvoor ook vele dank. Meer bepaald bracht het sponsorreisgroepje een benefietfuif in Leefdaal aardig wat op en organiseren ook Cecile en Han Jacques-

Geers uit Brugge een benefiet. Maar ook danken we evenzeer alle even belangrijke anonieme sponsors en donateurs voor de solidariteit. Samen vormen we eigenlijk een ganse groep vrijwilligers (want voor de centen moet - indirect weliswaar- toch ook gewerkt worden) die een gezamenlijke droom waarmaken: zonder veel poeha wezenlijk een kleine vallei in die oneindige oceaan van bergen structureel verbeteringen aan te brengen zodat ook daar een menswaardige basis aanwezig is die de bergvolkeren een eerlijke kans tot overleven geeft en een duwtje in de rug vormt om zichzelf te ontplooiën en een echte kans te maken in de toekomst. Als afsluiter dit jaar willen we u allen graag op onze fuif zien en anders tot volgend jaar alleszins met weer veel nieuwtjes uit het land van verticalen. Mensen waarvan we een e-mailadres te pakken konden krijgen wel regelmatig een update rechtstreeks vanuit Nepal.

Van allen bij Himalayan Projects de beste groeten en tot volgend jaar!

Extra informatie: soms vraagt men ons hoe onze schoolkinderen en projecten mede-erfgenaam te maken. Heel eenvoudig eigenlijk, het volstaat het volgende in uw testament te laten opnemen: "Aan Himalayan Projects vzw, Leiselestraat 138, B-8200 Sint-Michiels, vermaak ik de som vaneuro."



Himalayan Projects vzw

Leiselestraat 138, B-8200 Sint-Michiels

Tel. 00 32 (0)50 385704 - GSM: 0486 888858

himalayanprojects@scarlet.be - www.himalayanprojects.org



3de en 4de kwartaalbrief 2006

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

Het nieuws uit en over Nepal stapelt zich op en dus werd het alweer dringend tijd jullie mee op de hoogte te houden. Er is echter zoveel te vertellen dat we het hier niet allemaal neergepend krijgen. Daarom willen we één en ander persoonlijk mede delen op een feestje. Vorig jaar viel die wat in het water dus maken we er dit jaar een heel mooie editie van. We hebben eindelijk een zaal gevonden met alles erop en eraan en op amper 500 meter van onze 'hoofdzetel'. Zonder veel praktische zorgen en met de hulp van talloze vrijwilligers moet het deze keer zeker lukken. Van harte welkom dus op ons derde feest. Tot binnenkort?

**Vriendelijke uitnodiging op onze
Feestnamiddag op zondag 17
september om 14.00 uur in het
CM-lokaal, Koningin Astridlaan 2
te 8200 Sint-Michiels-Brugge
naast het oud Gemeentehuis !**



Praktische informatie Verenigingsfeest anno 2006

Start om **14.00** uur met een **welkomstwoord** van de gastheer gevolgd door het eerste deel van een **filmvoorstelling** door Marc Deckers van onze laatste - heel avontuurlijke - sponsorreis in maart. Daarop volgt een overzicht van het wel en wee in onze vereniging en onze projecten in Nepal met direct aansluitend om ongeveer **16.00** uur een **receptie** met een hapje en een aperitief en een gezellige keudel in de zaal en aangrenzende terras. Ook onze verkoopstand met artisanale producten zal er staan. Deze receptie wordt ook muzikaal ondersteund door onze eigen Brugse 'Joe Cocker' die een benefiet **miniconcert** komt geven. Deze wordt dan gevolgd door heuse **authentieke Nepalese maaltijd**. Om 19.30 bieden we dan een zang en dans van Nepalezen aan die hun traditionele liedjes brengen. Als afsluiter en om in de juiste sfeer later naar huis te keren brengen we nog het tweede filmdeel van onze groepsreis wat nog een uurtje of zo duurt maar waarna nog een afsluiter kan gedronken worden. We hopen dat dit niet al te drukke maar toch goed gevulde (maag-) programma jullie aanspreekt. Belangrijk blijft toch elkaar voor de eerste keer of opnieuw te ontmoeten en samen te zijn; een heel typisch Nepalese gewoonte trouwens nog in hun voorlopig nog pré-tv tijdperk.

Kostprijs: €17,00 per persoon voor een Nepalese maaltijd voorafgegaan door een aperitief van het huis met Nepalese hapjes, tot **18 jaar €15,00** en kinderen tot **12 jaar gratis**. Doorlopend zijn ook alle standaarddranken te verkrijgen. A.u.b. vlug inschrijven want de voorbereiding (vooral de maaltijd) vergt wel wat planning en late inschrijvingen bezorgen kunnen ons heel wat organisatorische moeilijkheden. Waarvoor vriendelijke dank.

Hoe inschrijven? Gelieve ons van uw komst en aantal personen te verwittigen per telefoon, per e-mail of brief en het verschuldigde bedrag op onze vzw-rekening **380.0108167.83** te storten.

Plaats: **CM-Centrum, Koningin Astridlaan 2 te Sint-Michiels/Brugge**

Routebeschrijving: Via de E40, afrit 8, Brugge kom je op de E403 en na de lichten gaat u nog 200 meter rechtdoor en neem dan rechts de afrit Sint-Michiels. Nu altijd rechtdoor en aan tweede rotonde gaat u rechtsaf en op 50 meter aan linkerkant vindt u het moderne rode CM-gebouw (let op Nepalese vlaggetjes), aan de rechterkant aan oud Gemeentehuis (wit gebouw) vindt u ruime parkeergelegenheid.

De belangrijkste positieve ontwikkeling is echter de volgende: de mensen hebben geleerd op straat te komen. Ze hebben zoveel heen en weer gesleurd tussen alle betrokken partijen dat ze veel kritischer en mondiger geworden zijn. Ze organiseren zich beter in a-politieke groepen en durven druk uit te oefenen op de regering en parlement. En misschien is dit ook de belangrijkste ontwikkeling. Een hoopvolle evolutie alleszins.

Terug in België: onze school- en andere acties totnogtoe...

Terwijl we in België vertoeven, zitten we natuurlijk ook niet stil. Buiten de administratie verzorgen we een aantal workshops in sponsorende scholen, staan op diverse wereldmarkten met onze infostand en nemen we ook als bestuurslid deel aan de Brugse Derde Wereld adviesraad. Zo kwamen er mooie donaties van onze petersschool De Leeuw uit Zedelgem en de Gemeentelijke basisschool Sin-Michiels waar ook onze zoon de Nepalese kleuren verdedigt. Het presidium van het Sint-Lodewijkscollege maakte ook weeral een belangrijke som over voor de werkingskosten van onze medische post en het Brugs Fonds voor Ontwikkeling en Samenwerking gaat een bijdrage leveren voor onze vroedvrouw die een heuse pré, post- en natale medische set door ons gekocht meegekregen heeft om dan permanent aan de hulppost over te dragen. Dr. Carlier heeft een echografie toestel en nog wat klein medisch materiaal versiert als aanvulling en we hopen nog wat medicijnen bij elkaar te krijgen. Op 26 mei was er in het Bargehuis te Brugge ook een benefietfuif georganiseerd door Bert Demarest en kompanen wat heel wat opbracht.

Verwachtingen en dromen.

Volgend jaar plannen we ook een heuse grote fototentoonstelling over Nepal en onze projecten. We willen een fotodagboek van onze schoolkindjes in Chitre maken en zijn ook druk bezig nieuwe projectaanvragen te bestuderen. Aan de Provincie West-Vlaanderen werd een subsidieaanvraag ingediend voor de heropbouw van de Middelbare school in Sikha waar intussen al veel van onze afgestudeerde kindjes uit Chitre studeren is volop bezig; aanvullend moeten we hier nog kijken om een computerklas in elkaar te steken. Ook de lagere scholen van Ghara en Khebang, nabijgelegen dorpjes hebben wat problemen maar deze dossiers worden nog bestudeerd. Uiteindelijk zijn we dus nu zowat in de ganse Sikha-vallei werkzaam wat ook goed is. Zo vermijden we jaloezie en komen er overal gelijkwaardige scholen en gezondheidsvoorzieningen.

Hoe zit dat nou in met de politiek in Nepal enzo?

Nepal, Nepal, Nepal... Eindelijk was er de afgelopen maanden eens wat media-aandacht voor Nepal. Helaas alleen op het zogezegd meest spectaculair moment. Intussen zijn de toen aangehaalde problemen nog steeds niet echt opgelost en zitten wij in een afwachtende impasse waar het uiteindelijk nog alle kanten uitkan. Niets is zeker onder de Nepalese bergtoppen. De oude corrupte politieke partijen leven in een - naar buiten - breedlachende verlovings met hun vijanden om hun aartsvijand - de koning - een hak te zetten, want ze vreesden dat hij de derde hond ging zijn die met het been wegliep. De media vergat te vertellen dat de opstand er oorspronkelijk gekomen is tijdens het 'democratisch' regime van enkele politieke partijen die er maar op los corrumpeerden. Zo vroeg de Europese Unie een aantal maanden terug nog naar het vrijlaten van een ex-eerste minister die door de corruptie-commissie (weliswaar onder Koningstoezicht) gevangen gezet was. Maar ze hadden toch wel 5 miljoen dollar in een plastic zak in zijn watertank gevonden. Leuk cynisch detail trouwens: het geld zou komen van een groot waterdam-project.

Enfin, dat het land op springen stond dat voelden we zelf ook wel aankomen. En dat hebben we trouwens zelf goed gemerkt want net voor alles sprong waren we met een groep sponsors in Nepal op onze jaarlijkse groepsreis naar onze projecten. Meer daar over straks.

Nu zijn de straten tenminste weer rustig, wegblokkades verdwenen, het leger terug op stal. Alleen de rebellen blijven gewoon verder geld 'ronselen'. Buiten de grote steden blijven ze heer en meester en iedereen wacht af. Op wat? Dat is de hamvraag. Zal de huidige coalitieregering het met elkaar blijven vinden. Zullen ze een eerlijke evenwichtige interim-regering kunnen vormen die een serieuze basis grondwet kan schrijven. Zullen de bergvolkeren eindelijk een evenredige inslag en deelname aan het politieke en ambtenarenleven krijgen. Zullen de kastelozen, lage casts en landlozen garanties en opleiding krijgen? En zoveel vragen meer. Daarop zullen we nog even moeten wachten. Het schieten is alvast even gestopt en dat was dringend nodig. De economie kan even terug op plooiën komen en voorzichtig wat verloren grond proberen in te halen. De toeristenaantallen nemen intussen fors toe. Alleen is niets zeker in deze wereld. Laten we dat maar niet vergeten.

Sponsorreis naar Nepal: versie 2006, een kort relaas.

Dit jaar was het weer zover: een tweede keer met sponsors naar onze projecten. Deze keer met een voettocht van 23 dagen over een pas van 5.426 meter. Het kon niet op. Alleen de weergoden en burgeroorlog speelden ons toch wat parten. De pret hebben ze echter niet kunnen drukken. Het was uiteindelijk een avontuurlijk en zeer intens samenzijn. Onze veiligheid is nooit in het gedrang gekomen, alleen wisten we het soms op het moment zelf niet. Bij 3200 meter kwamen we in een sneeuwstorm terecht en besloten we wijselijk terug te keren. Het bleef even mooi en terug beneden zaten we wel even vast wegens volledige staking voor onbepaalde duur. Na een volle dag kaarten konden we echter ontsnappen en vlogen dan maar met vliegtuig naar net de overkant van de ingesneeuwde pas alwaar we onze tocht konden verderzetten. Zo bleef onze planning nagenoeg intact en konden we uiteindelijk te voet in Chitre arriveren voor een welverdiende rust van drie dagen tussen onze gesponsorde schoolkinderen. Het was een aangenaam weerzien daar voor allen.

Het volledige relaas is dus te zien op onze filmvoorstelling op 17 augustus op ons verenigingsfeest. En plannen op opnieuw naar Nepal te gaan zijn er ook al weer. Een aangenaam vooruitzicht op dit vervolgverhaal dus.



Onze nieuwe vrijwilligster vertrekt naar Nepal.

Bij opmaak van dit nieuwsbulletin hebben we alweer een vrijwilligster naarstig aan het werk in Chitre. We willen haar even voorstellen: haar naam is **Hanne Demeyer** en is afkomstig uit het Leuvense en thans als zelfstandige **vroedvrouw** gevestigd in Rijswijk, Nederland. Een tijdje geleden ontvingen we bij haar CV volgende brief waarin ze haar werk en motivatie uiteen doet:

De laatste drie jaar van mijn middelbare school volgde ik uit eigen interesse in Duitsland. Nadat ik het schooljaar '97-'98 overbrugd had met interim-werk, en het gelijk stellen van mijn Duits diploma begon ik in september '98 mijn opleiding vroedkunde in Leuven. Na het behalen van mijn diploma 'vroedvrouw' in juni '01, meldde ik me aan voor de 'Applicatiecursus voor buitenlands opgeleide verloskundigen' in Nederland bij de Koninklijke Nederlandse Organisatie voor Verloskundigen'. Deze cursus interesseerde mij omdat het Nederlandse verloskundige systeem me aanspreekt. Inmiddels was ik dan ook verhuisd naar Nederland. In juni '02 behaalde ik -na nog veel bijgeleerd te hebben het certificaat van deze cursus. Per 1 juli '02 begon ik dan te werken als 'verloskundige' (= vroedvrouw) in Nederland.

Als verloskundige heb je in Nederland een heel andere functie als in België. Het gezondheidssysteem is erg opgedeeld in het principe van 1^e lijn - met als grootste kenmerk de risicoselectie -, en 2^e lijn - met als grootste kenmerk de behandeling van de in de 1^e lijn geselecteerde mensen met verhoogde risico's op nieuwe of al bestaande aandoeningen. De 3^e lijn is dan voor de héél gespecialiseerde diagnostiek en zorg. Een gezonde vrouw die gezond zwanger is, normaal bevalt en een normaal kraambed heeft wordt dan ook volledig behandeld door de verloskundige. Zodra er een afwijkende ontwikkeling is in één van deze processen zal zij de 2^e lijn; dus de gynaecoloog inschakelen. Tot de Nederlandse cultuur behoort ook dat 70% van de vrouwen waarbij medisch gezien geen contra-indicatie bestaat thuis bevalt, met als verantwoordelijke de verloskundige die geassisteerd wordt door de kraamverzorgster: een soort A2 verpleegkundige die specifiek voor de verzorging van moeder en kind is opgeleid.

Dit is in het kort het systeem uitgelegd waarin ik ondertussen 3,5 jaar werk. Ik werk hier graag omdat ik ten eerste veel zelfstandigheid heb en ten tweede ik de algemene visie dat zwanger zijn en bevallen in principe een zeer gezonde aangelegenheid zijn, tenzij het tegendeel bewezen wordt, erg ondersteun. Het resulteert in heel wat meer fysiologische bevallingen en minder medisch ingrijpen dan in de omringende landen. Ik zal ook niet ontkennen dat ik voor de thuisbevallingen, in een goed georganiseerd systeem met goed bereikbare ziekenhuizen, een zwak heb, al wil ik hierbij vermelden dat het mij in beginsel niet daarom te doen is. Het is een uiting van de zelfstandigheid en het vertrouwen die/dat vrouwen in Nederland krijgen om te baren wat een gunstige uitwerking heeft op het proces.

onvoldoende sponsors voor onze tweede school in Sarangkot, maar we kunnen toch niet nalaten alle kinderen daar al volwaardig te ondersteunen? Individuele kinderen kunnen steeds geholpen worden via ons Noodfonds waaruit geput wordt voor specifieke noodaanvragen en hulp aan éniemand die er behoefte aan heeft. Als er nog pakjes meegegeven worden voor bestaande contacten blijven we dat in de mate van redelijkheid uiteraard honoreren. Er zijn nog tal van argumenten maar dan blijft deze tekst nog een ganse pagina doorlopen: wie concrete vragen heeft mag ons gerust contacteren.

Ik geef toe, ik zit er al een tijdje mee in mijn maag. We willen niemand teleurstellen en het is ergens leuk een soort extra kindje te hebben. Ook is er wel degelijk angst dat een aantal sponsors zouden afhaken. Maar anderzijds zou het slechter zijn om zo verder te doen. En dan doen we het liever met wat minder maar beter. Alleen zijn individuele sponsors natuurlijk cruciaal om blijvend de werkingskosten van onze scholen en hulppost te betalen en uiteraard het Noodfonds te spijzen. Zonder jullie hulp staan we nergens. Zo gaan de wereld wel niet helemaal veranderen maar misschien toch, want we hebben een voorbeeldfunctie, we worden ginder goed in de gaten gehouden. De mensen zien verschillen met andere scholen en praten erover. Het kan aanzetten tot betere voorzieningen elders die op hun beurt weer anderen motiveren. En we zijn lang niet alleen, velen kleine vzw's en individuele mensen werken in soms absolute stilte. Enzo kunnen er uiteindelijk toch grootste dingen gebeuren. Positieve krachten moeten een kans krijgen, er zijn negatieve genoeg. Die lijken altijd grootser maar dat klopt niet echt. Idealisme heeft zeker nog een plaats in deze wereld, alleen mag het geen naïëve zijn.

Concreet betekent dit dus dat er niets verandert voor sponsors die al een persoonlijke band hebben, er niet actief individuele kinderen aan individuele sponsors gekoppeld worden. De kinderen blijven kaartjes



sturen naar lukrake adressen van sponsors. Individuele geschenken zeer beperkt kunnen maar liefst gezamenlijk (we kunnen hiervoor bijspringen) aan alle kinderen tegelijk. We hopen op jullie blijvende solidariteit.

Individuele sponsoring van schoolkinderen...

Hierover hebben we toch één en ander belangrijk nieuws. Zonder namen te noemen willen we namelijk mistoestanden zoals met andere grote ngo's vermijden bij het sponsoren van schoolkinderen. Zo zijn er thans een aantal sponsors die expliciet een individueel kind sponsoren. Dat dit persoonlijke contact natuurlijk enorm aanspreekt is evident maar we moeten hier ook de minder positieve kanten eens bekijken. Zo wordt het moeilijker en moeilijker om de administratie hiervan bij te houden. Zeker de laatste jaren met de burgeroorlog was er een enorm verloop van kinderen naar andere scholen en vice-versa. Het schooljaar begint daar in april zodat wij ook steeds achter de feitelijke toestand aanlopen. Briefjes moeten worden geschreven en vertaald en het gaat steeds om meer en meer kinderen. We willen vermijden dat de druk tot individueel contact ons noopt trucs uit te halen met correspondentie en belangrijkste van allemaal: de solidariteit tussen individueel en niet individueel gesponsorde kinderen dreigt in gevaar te komen.

Zo brengen we soms wat kleine cadeautjes mee voor de één of ander kind wat nog meevalt. Moeilijker wordt er als er geld aan te pas komt. De één krijgt extra's, de ander niet. Men komt dan vragen waarom het ene geld krijgt en de andere niet. Zelfs tussen de armen zijn er nog verschillen van inkomensgrootte en er is het kastesysteem die blijvend invloed heeft op het maatschappelijke leven. Hier en daar komen er al roddels van misschien achterhouden van geld en/of favoritisme tegenover verwante families of kastegenoten enz... Samen met de andere vrijwilligers hebben we dan ook het volgende besloten: Om te vermijden dat het een bedelsituatie wordt in plaats van structurele hulp aan alle behoeften los van hun individuele situatie (financieel, maatschappelijk zoals Kaste enz...) zouden we dit systeem willen afbouwen.

We voorzien natuurlijk een overgangsfase waarbij al bestaande individuele contacten behouden blijven. Alleen gaan we geen reclame meer maken met foto's en namen van individuele schoolkinderen. Wij hopen dat iedereen ten volle beseft dat dit beter is voor de bevolking en is het niet even leuk een ganze school het goed zien doen dan slechts die ene uitverkorene? Trouwens concreet is dat altijd zo geweest: alle sponsorgelden gaan in de pot waaruit alle kosten voor alle schoolkinderen mee betaald worden. Hebben we wat over van de ene school dan gebruiken we de rest voor de andere. Zo zijn er nog

Nadat ik het beroep ondertussen goed in de vingers ben beginnen krijgen is er in mij de wens ontstaan ook nog een keer verder weg rond te gaan kijken. Ik zou graag nog een keer in een heel andere cultuur, in een gebied met minder luxe dan hier voor een tijdje werken en leven. Het lijkt mij een goede uitdaging om met minder middelen, misschien zelfs alleen de basis, of ook nog minder! een toch zo goed mogelijke zorg te leveren en dit samen met de plaatselijke bevolking uit te zoeken hoe dat het beste gaat.

De zelfstandige functie die ik in Nederland heb geeft me daarvoor een goede basis denk ik. Zo heb ik ervaring in het begeleiden van een zwangerschap met opvolging van de toestand van moeder en kind. Het begeleiden van een bevalling, met daarbij indien nodig het zetten van een knip, hechten, eerste onderzoek van de pasgeborene,... Opvolging van de toestand van moeder en kind in het kraambed, het voeren van een borstvoedingsbeleid, enz... behoren ook tot mijn ervaringsgebieden.

Hanne Demeyer

Rijswijk, 13-01-2006

Aan de hand van deze brief en talrijke gesprekken vonden wij in haar de geknipte persoon om een belangrijke meerwaarde te geven aan de werking van onze 'tijdelijke (zeer tijdelijk: zie verder groots nieuws)' hulppost. We hebben thans een Nepalese verpleegster in dienst die met minimale training maar maximale ervaring belangrijk werk doet in Chitre. Zij is trouwens vroedvrouw van opleiding en Hanne komt dus perfect op tijd om onze Nepalese bijkomende training en ervaringsoverdracht mee te geven. Hanne is ook niet eventjes vlug op en neer: nee, zij blijft 5 maanden ter plaatste op eigen kosten. Haar bijdrage is dan ook onschatbaar van waarde en we willen haar nu al namens ons allen bedanken voor haar inzet die een belangrijke vooruitgang biedt voor de bevolking van Chitre en omgeving. Haar ervaringen en overzichtsfoto's hopen wij in volgende nieuwsbrief begin 2007 mee te delen. Het andere nieuws over de hulppost vindt u in verder in deze brief.

Andere vrijwilligers op komst...

Thans krijgen we heel wat aanvragen van vrijwilligers die een handje willen komen toesteken, een aantal engagementen werden al aangeaan. Alle namen opnoemen van contacten is teveel maar zeker is dat we dit najaar met een heuse Belgische club in Chitre zullen vertoeven. Extra werk voor de kok in de herberg want af en toe willen we toch graag een biefstukfriet met appelmoes (de biefstuk verandert onderweg wel in kip maar het gaat ook)

In volle actie: de bouw van onze Shree Shanti Medical Hall!

In volle actie: de bouw van onze Shree Shanti Medical Hall!

Met de bouw die we begin dit jaar eindelijk begonnen waren gaat het dagelijks snel vooruit. Terwijl ik deze tekst aan het schrijven ben zijn ze bezig het dak te leggen op onze medische post en is de ruwbouw dus bijna klaar. Het kan plots precies niet snel genoeg gaan. Helaas betekent dit een enorme drainage op onze financiële middelen want hoewel we drie jaar terug genoeg fondsen dachten te hebben zijn ook de prijzen in Nepal spectaculair gestegen.

Gelukkig is er ook Bert Demarest, onze nieuwe medische verantwoordelijke die eventjes in België is en overal aan ieders mouwen trekt voor extraatjes. Een onmisbare kerel die belangeloos en op eigen kosten in loopbaanonderbreking is bij het Sint-Janshospitaal te Brugge om samen met ons een droom waar te maken: deftige medische voorzieningen voor allen in de Sikha-vallei. Na twee maanden terug 'thuis' - als deze term nog klopt - popelt hij om alweer naar ginder te trekken en de werken op te volgen. Ondertussen kwam hij ook ter sprake in diverse krantenartikels zoals Het Laatste Nieuws, Het Nieuwsblad en het Brugsch Handelsblad. Op 23 augustus is hij de tweede vrijwilliger die naar ginder vertrekt en nadien volgen nog twee Vlaamse verplegers met belangrijk medisch materiaal voor onze vroedvrouwenteam en op hen daarmee te leren omgaan (echografie) en ook een handje toe te steken bij de nog grote afwerkingwerken die ons te wachten staan.

Wij (Paul en Nita en ook onze zoon Ohm natuurlijk) gaan als laatste op 11 oktober en blijven tot 2 februari om zeker alles af te krijgen in de hulppost. In maart volgend jaar vertrekt Dokter Lieven Carlier en zijn vrouw dan ook weer naar ginder om de ganse werking ginder eens te overlopen en zo nodig bij te sturen of nieuwe plannen op te stellen. We zijn dus in deze moessontijd blijkbaar zelf ook in een stroomversnelling terecht gekomen maar zijn met vele roeiers - waaronder wij ook onze sponsors verstaan - om dit 'medisch' avontuur tot een succesvolle soapreeks te volbrengen. Heel veel nieuws komt er dus later nog wel. Concreet hopen we straks een spetterend openingsfeest te geven en brengen jullie daar zeker verslag vanuit volgend jaar.

De bouw is natuurlijk maar één van de belangrijke fases tot het ontwikkelen van een goede basisgezondheidszorg. Een belangrijke hinderpaal bij de lokale bevolking was de 'dorpsmannen' te overtuigen dat een gebouw maar een omhulsel is van iets wat binnen in moet zitten. Elk dorp heeft mij gedurende jaren proberen te overtuigen hoe trots zij en welkom wij zouden zijn met een

prachtig gebouw. Met een professionele enquête kwamen wij erachter dat de 'gewone mensen', net als wij, verlangend uitkeken naar eindelijk echte kwaliteitszorg. Er worden thans immers wel degelijk 'westerse pillen' uitgeschreven door quasi kwakzalvers of totaal of toch ruim onvoldoende getraind personeel die na hun overheidsbaantje proberen een cent bij te verdienen en vaak lukraak - op het gevaarlijke, ja, soms dodelijke af - medicijnen verkopen die alleen maar meer miserie veroorzaken. Het tast niet alleen de gezondheid en de portemonnee van het slachtoffer aan; het brengt ook schade toe aan de geloofwaardigheid van de 'westerse wetenschap'. Nu wil ik hier niet de fout maken dat onze wetenschap zo superieur is; niet in het algemeen maar wel op een aantal vlakken. Immers zijn we ook een samenwerking op poten aan het zetten met de Universiteit van Pokhara om gezamenlijk bij onze medische post lokale medicijnen te kweken. Want komen zowat al onze medicijnen oorspronkelijk niet uit ergens te velde in de wereld 'ontdekte' of afgekeken volkspraktijken?

DRINGEND GEZOCHT: SPONSORS.

Voor de werkingskosten van onze scholen en medische post hebben we natuurlijk vaste individuele sponsors nodig. Het richtbedrag is 12 euro per maand, het mag natuurlijk meer volgens ieders beurs. Daarom een vriendelijk verzoek aan alle sponsors om oude bedragen van 8 en 10 euro - vrijwillig natuurlijk - op te trekken naar minimum 12 euro en misschien ook wat reclame bij burens en vrienden enzo... Contacteer ons gerust hierover we hebben genoeg folders om uit te delen. Sorry dat we jullie daar blijven mee lastig vallen, maar we moeten het nu éénmaal van mond-aan-mondreklame hebben.

Goed nieuws dan weer voor een drietal weeskindjes in Chitre: bij ons bezoek met de sponsorgroep bleken die kinderen plots met zes maanden verschil hun mama en papa verloren te hebben. Ze woonden in een schamele keet bij een arme lage kaste nonkel die zelf met moeite zijn kindje kan voeden en al al zorgde voor zijn broers kind en zijn seniele vader. Prompt werd door de ganse sponsorgroep een plan opgezet om terug in België een benefietfuif te organiseren wat intussen al gebeurd is en aldus geschiedde... Er zijn wat fondsen verzameld en de familie met de weeskinderen zijn voorlopig al verhuisd naar een vast huisje in Chitre. Spontaan en kort op de bal gespeeld: zo kan met verenigde krachten ook heel gericht wat bereiken. **Reuze bedankt sponsors!**

